

Her kan Danmark, men jo ikke mindst verdenssamfundet, gøre det langt, langt bedre end i dag, og der er jo en kæmpeforskel på – desværre – hvor meget verdenssamfundet og hvor meget de vestlige lande i verdenssamfundet er villige til at hoste op med, om jeg så må sige, økonomisk, når det gælder en militær intervention, og når det gælder de forebyggende indsatser, som sker igennem bistand til f.eks. udviklingslande i Central- og Østeuropa osv. Desværre bliver checkhæftet alt for ofte i lommen, når det gælder den bløde sikkerhedspolitik, det skal til, når vi skal se langsigtede virkninger, og så kommer det til gengæld hurtigt op, når det gælder om at bruge penge på direkte militær intervention.

Det er skrigende, at der er den diskrepans i forhold til ikke mindst de vestlige landes måde at reagere på, og derfor er det jo ikke mindst også på den front, når vi skal tale om forebyggelse, at Danmark fortsat skal gøre en indsats, for at de rige vestlige lande i langt højere grad satser langsigtet på at forebygge også væbnede konflikter, i stedet for at man forholder sig så kortsigtet til problemerne, som man rent faktisk gør.

Det kan man ikke laste regeringen og udenrigsministeren for eksplicit, da jeg synes, Danmark på mange måder fører en aktiv politik på det område, men det er klart, at det er her, indsatsen for alvor skal lægges, hvis vi fremover skal undgå at skulle tage stilling til også humanitære interventioner, som vi måske fra dansk side skal deltage i, uden at det er begrundet i et egentligt FN-mandat og dermed med risiko for, at man rykker på den internationale retsorden, som ingen i dette folketing jo dybest set ønsker at vi skal gøre.

Men Kristeligt Folkeparti kan tilslutte sig de hovedtanker, regeringen har gjort sig i redøgørelsen, som er fremlagt her i dag.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Jeg vil gerne takke ordførerne for, synes jeg, gode, relevante kommentarer til regeringens redøgørelse og til DUPI-rapporten.

Efter begivenhederne i Kosovo besluttede regeringen at bede DUPI om at udarbejde en redøgørelse om begrebet humanitær intervention. Vi ønskede, at den debat, som allerede var i gang i Danmark om dette, fik et godt grundlag, så godt, som man nu kunne give det, og jeg er glad for, at det arbejde, som DUPI har præsenteret, i allerhøjeste grad udgør et godt grundlag

for vores diskussioner om et meget vanskeligt emne. Vi ville have været ringere stillet, om ikke vi havde haft den gennemgang af problemerne, som DUPI-rapporten har givet os.

Inden jeg går til begrebet humanitær intervention, så lige et ganske kort tilbageblik på Kosovo. Der er gået et år efter den militære intervention. Hvad er nået? Noget er nået. Den etniske udrensning, som den foregik dengang, er standset, hundredtusinder af kosovoalbaniere er vendt tilbage til store problemer, til et samfund, der var ødelagt, til et samfund, som nærmest var ophørt med at eksistere, et civilsamfund, som nærmest var udslettet, bl.a. fordi borgeres identitetspapirer, almindelige registre, som er nødvendige for at drive et samfund, var ødelagt.

Situationen i dag i Kosovo er skrøbelig, den er præget af for meget kriminalitet, almindelig berigelseskriminalitet, også etnisk kriminalitet, og kan ikke betegnes som på nogen måde tilfredsstillende. Men der er da et grundlag at arbejde på, der er en stærk international indsats i udviklingen i Kosovo. Senest besluttede EU på topmødet i Lissabon i sidste uge, at vi nu ville sikre en bedre koordinering, en stærkere koordinering af den indsats, som EU gør i Kosovo, og som er meget betydelig. Vi har brug for at gøre os umage med at vinde freden; den er ikke vundet endnu, men vi har dog standset krigen.

Jeg forstod, hr. Peter Skaarups syn var, at man dengang ikke skulle have foretaget sig noget. Det er jeg altså simpelt hen uenig i.

Men inden jeg går til begrebet humanitær intervention, vil jeg gerne fremhæve et synspunkt, som var meget stærkt fremme både i hr. Sjursens og i hr. Søren Søndergaards indlæg. Og det er, at den vigtigste lære af Kosovo er jo altså, at forebyggelse er det, det handler om, at forebygge konflikter af den type, som udviklede sig i Kosovo med etniske udrensninger og brutalitet i en målestok, som vi ikke bør opleve i vore dage. Det er, at vi må forebygge mere systematisk og bruge flere midler på forebyggelse. Det er den vigtigste lære.

De midler, der i dag bruges på forebyggelse, er jo små i forhold til de midler, man må tage i anvendelse, når det kommer til militære interventioner.

Når vi ser på Danmark specielt i denne sammenhæng, vil jeg gerne for det første fremhæve vores betydelige ulandsbistand, at vi som det eneste land i verden – eller måske et af de to eneste – anvender 1 pct. af vores bruttonatio-